
Soukromé
doučování
Lucia Molnárová

SOUKROMÉ doučování

Lucia Molnárová

Vydalo v roce 2026

Secret Press
Kontakt:
Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice
www.secretpress.eu
e-mail: secretpress@secretpress.eu
1.elektronickou publikaci, 1. vydání a 31. eknihu
v edici Secret Press
Autor © Lucia Molnárová
Obálka a grafika © Lucia Molnárová a Manus
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN:
978-80-88553-71-7 epub
978-80-88553-70-0 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

ANOTACE

Cameronovi hrozí, že kvůli matematice nedokončí střední školu. Sam zase zoufale potřebuje poradit, jak získat kluka svých snů. Uzavřou jednoduchou dohodu: Ona ho bude doučovat a on jí na oplátku ukáže, jak na chlapy. Jenže čím víc času spolu tráví, tím víc Cameron zjišťuje, že už matematika není ta největší starost. Mnohem větší problém má s tím, jak své doučovatelce odolat.

Žhavá romantická komedie plná drzých hlášek, katastrofálních nápadů, trapasů a doučování, při kterém bude škola možná nakonec tím nejmenším problémem.

1

Cameron

Seděli jsme s klukama v našem oblíbeném bistru kousek od školy a nalévali do sebe energeťáky, jako by nám za to někdo platil. Za oknem se na parkovišti chvěl vzduch horkem, přestože právě začala druhá půlka dubna. Po deštivém začátku měsíce přišlo pár dní, během kterých se člověk v mikině mohl uvařit.

Probírali jsme obvyklé kraviny, když se objevila Benova nová zásuvka Sam. Připlížila se k němu zezadu a zakryla mu dlaněmi oči, přičemž se sladce usmívala. V těch jejích zelených očích se navíc mihla známá jiskřička, takže bylo jasné, že má z našeho Casanovy pořád ještě mokrý kalhotky. Chudák holka.

Celkem jsem chápal, proč s Benem chodila. Byl vtipný, i když samozřejmě ne víc než moje maličkost. Vypadal dobře, ale rozhodně ne líp než já. Dobrá, možná měl na rozdíl ode mě ucházející bicáky a trochu širší ramena, ale já přece nebyl holka, abych si s ním porovnával velikost hrudníku. Navíc jsem měl jiný přednosti, třeba neodolatelný šarm a schopnost nasrat člověka během prvních třiceti vteřin rozhovoru. Obojí jsem považoval za mimořádný talent.

Ben měl krátký tmavý vlasy a modrý oči, který na holky fungovaly i bez těch jeho keců. V kombinaci s posilovnou to byla dost nefér výbava.

Benovým největším problémem byly holky. Střídal je jako povlečení a občas dokonce stihl přefiknout dvě, než mu ho máma vůbec převlékla. Byl zkrátka ve formě, jak sám s oblibou říkal. Já tomu říkal slušně rozjetá závislost, ale kdo jsem, abych soudil? Každý máme nějakého koníčka.

Nenápadně jsem si tu jeho novou křepelku prohlédl a musel uznat, že jí bylo docela škoda. Byla to drobná blondýnka se

zelenýma očima, dolíčky ve tvářích, roztomilým úsměvem a tak nevinným výrazem, až jsem měl chuť zeptat se, jestli ji sem rodiče vůbec pustili samotnou. Ben z ní ten panenský výraz brzy vyšuká, tím jsem si byl jistý. Ačkoliv, co já vím, třeba nebyla tak nevinná, jak vypadala. Každopádně jsem od něj nikdy neslyšel, že by měla krásné oči nebo hezký úsměv. Když o ní mluvil před námi, většinou jen prohlásil, že má šukézní pohled. V jeho slovníku to znamenalo něco mezi „je to kočka" a „tu musím dostat do postele".

Samozřejmě se občas našly i buchty, které ho poslaly do hajzlu, ale těch bylo překvapivě málo. Ben totiž s holkama uměl mluvit, a to mu musím neochotně přiznat. V tomhle ohledu vynikal dokonce víc než já. Zatímco já dokázal holku během pěti minut rozesmát nebo urazit, podle toho, jak moc mi přála štěstěna, on jí za stejnou dobu namluvil, že je nejvýjimečnější ženská na planetě.

A co bylo nejhorší? Ony mu to většinou sežraly i s navijákem.

„Kurva, jsem se lekl!" zaječel Ben a kluci se mohli podělat smíchy.

Byli jsme vcelku povedená partička a drželi při sobě už od začátku střední… a třeba s Benem dokonce už od dětství. Teď jsme byli ve čtvrťáku na Oakwood High v Raleigh v Severní Karolíně a měli před sebou poslední měsíce školy.

Předání diplomů v červnu jsem si do té doby představoval jako problém na někdy potom. Naše matikářka mi ovšem právě ukázala, že potom může přijít rychleji, než se mi líbí, a že k tomu diplomu potřebuju taky projít z matiky, ne jen čtyři roky zabírat místo v lavici. Přihlášku na místní Wake Tech jsem už měl odeslanou. Pořád zbývalo doložit dokončenou střední, což teď najednou nepůsobilo jako pouhá formalita.

Sam prohodila s Benem pár trapných frází, ze kterých jsem zadržoval smích a málem se hrnul pod stůl. Když konečně s kámoškou zmizela, Ben ji neušetřil.

„Ta holka má fakt IQ zmrzlý makrely.“ Přehodil si frajersky ruku přes opěradlo.

„To jo, když s tebou chodí,“ vysmál se mu Marty.

„Akorát závidíš, protože si musíš chytat žížalu sám.“ Mávnul rukou. „A víš, že ti, co si honí ptáka dvakrát denně, jsou nedos –?“

„Cože jsou?“

„Nedoslýchavý, ty kreténe.“ Následoval výbuch smíchu, protože Ben právě zabodoval.

„Debile! Jestlipak aspoň víš, co říkají holky, když vidí velkýho ptáka?“ Naklonil se k němu Marty.

„Ne, co jako?“

Přestal jsem otáčet plechovkou a nechal Martyho dojít k odpovědi, kterou jsem už znal, protože jsem mu ten vtip kdysi vyprávěl já. Ben mu ovšem posloužil jako nové a mnohem vděčnější publikum.

„Já teda vím,“ vysmál se mu, přičemž celý náš stůl zahalil hlasitý smích.

Kluky jsem měl fakt rád a vydržel bych jejich dohady poslouchat celé dopoledne, jenže hodiny nad pultem ukazovaly pár minut do začátku vyučování. Sebral jsem učebnici i prázdnou plechovku, kterou jsem cestou strčil Timovi do ruky, a nechali jsme bistro lidem s příjemnějším programem. Do učebny jsme vešli těsně před naší stoletou učitelkou, která se táhla jak chrchel po zdi, a přesto nás dokázala pokaždé předběhnout s výkladem.

Matika nepatřila k mým oblíbeným předmětům. Mnohem víc mě zajímala Barbařina vyčuhující tanga. Seděla přímo přede mnou a kdo by koukal na tabuli, když jsem měl před očima půlku jejího výstavního zadku? Možná mi stačilo málo, ale já měl dost bujnou fantazii.

„Něco ti tam spadlo?“ Dloubnul do mě Marty a smál se.

Marty byl vrchní rejpal. Z kluků mi seděl nejvíc, protože když si z někoho utahoval, měl stejně pravdu. Černý vlasy nosil nahoře

delší a rozcuchaný, boky vyholený nakrátko. S úzkým obličejem a tmavýma očima vypadal, že si z vás dělá prdel, i když zrovna držel hubu. Což se mu moc často nestávalo.

Z Tima jsme si třeba stříleli furt, protože zastával vůči holkám staromódní názory a držel se toho, že pořádná holka má mít pořádnýho bobra. Většinou nechával naše dohady běžet a potom do nich přihodil poznámku tak ujetou, že jsme nevěděli, jestli si z nás dělá srandu, nebo to fakt myslí vážně. Většinu času nemluvil, ale když už něco komentoval, znělo to, jako by promluvil třináctiletý puberťák. Z nás všech měl nejsvětlejší vlasy, takovou pískovou blond, modrošedé oči a úzká ramena, kvůli kterým na něm každá mikina vypadala o číslo větší. Na první pohled působil jako ten nejhodnější kluk na světě… no stačilo, aby otevřel pusu, a člověk rychle změnil názor.

„Jak může být tak pěkná?“ Otočil jsem se na Martyho.

„Asi dostala tvůj díl,“ zašeptal.

„Ty vole!“ Shodil jsem mu sešit ze stolu.

„Co se to tam děje?“ Učitelka zpozorněla a propalovala nás přes tlustá sklíčka brýlí.

Marty se sehnul pro sešit a zvedal ho ze země tak pomalu, že jsem se znovu rozesmál, ale učitelka počkala, až zvednu hlavu, a ukázala k tabuli. *Do prdele!*

„Camerone, on vás ten smích přejde. Pojďte k tabuli, zkusíme si to společně. V průběžných testech máte zatím málo bodů.“

Kéž bych uměl zmizet jak pivo z ledničky.

„Opište si tenhle příklad.“ Podala mi učebnici a držela svůj kostnatý prst na příkladu, který měl v sobě snad celou abecedu.

Zazubil jsem se na ni a bez zbytečných řečí opsal příklad na tabuli. Fix jsem držel mezi dvěma prsty, jako bych štítivě svíral něčího ptáka, a chvíli na tu změť čísel a písmen zíral v naději, že se mezi nimi objeví alespoň něco, s čím si můj mozek dokáže poradit. Bohužel se žádný zázrak nekonal.

Učitelka si mě změřila pohledem. Vypadala, že přemýšlí, jestli má vůbec cenu se se mnou dál párat, nebo už mě může rovnou odepsat jako beznadějnej případ.

Nakonec jen sáhla po propisce a do svého diáře si připsala další neúspěšný pokus. Začínal jsem mít podezření, že si místo doučování vede statistiku mé debility.

„Pane Diggensi, jestli neprojdete matematikou, bude vám chybět povinný kredit k dokončení školy," řekla a já se zatvářil, že je mi to úplně ukradený. „Vaše současné výsledky jsou pod hranicí pro úspěšné absolvování. Musíte začít pracovat teď, jinak vám hrozí opakování předmětu." To už byla informace, které jsem rozuměl i bez kalkulačky.

„Cože? Proč jako?"

„Pane Diggensi, vyřešíme to po hodině, ale měl byste si sehnat nějaké doučování." Prudce zavřela svůj diář, až jsem instinktivně mrknul.

Kráčel jsem zpět na své místo, jako bych spíš vyšel z ordinace zubaře. Dokonce i spolužáci nasadili soucitný výraz.

Pozvánka k soukromé poradě v kabinetě mohla mít dva smysly: buď vejdu a učitelka po mně hodí stahovací bombarďáky, zatímco se bude tvářit svůdně, nebo bude mít na uchu mobil s mým fotrem na druhém drátě. Nelíbila se mi ani jedna možnost, přestože při té druhé jsem měl aspoň nějakou šanci odejít s nepoškozeným zrakem. To trauma by za to nestálo.

Spoďáry si nechala oblečené, zatímco mi tloukla do hlavy, že mi matika nejde a měl bych se jí začít věnovat. Dovedl jsem si představit, jak nadšený bude fotřík z mého prospěchu. Nálada mi na zbytek dne zamrzla někde u koulí, přičemž jsem se bál, jestli o ně doma rovnou nepřijdu.

„Čau!" pozdravil jsem a už mezi dveřma viděl, jak na mě fotr blbě čumí.

„Co škola?“ Popošel z kuchyně a vzteky si přehodil utěrku přes rameno.

„Ještě stojí…“

„Neser mě, Camerone, volala mi tvoje matikářka.“

„Máte rande?“ Ušklíbl jsem se.

„Drž hubu, nebo přes ni dostaneš.“ Vztyčil ke mně výhružně ukazováček.

„Oukej.“

„Seženu ti doučování.“

„Jak myslíš.“ Uklonil jsem se jako před králem.

„Ono tě to šaškování přejde.“

Bratříček Carter si neodpustil výsměch. Stál opřený o kuchyňskou linku a cpal se muffinem, až mu padaly drobky na podlahu.

„Počkej, až budeš za dva roky končit školu ty, to se budu smát zase já,“ promluvil jsem k bráchovi.

„Já nejsem debil na matiku.“

„Jdu se ti poptat po nějakým doučku,“ prohlásil otec.

Zapadl jsem do svýho pokoje a hodil tašku s učením pod stůl. Otevřel jsem si konverzaci na Instagramu a s telefonem sebou praštil na postel.

Ben: *Čus, jdeš do posilky?*

Cameron: *Fotr mi teď shání doučko. Možná večer…*

Ben: *Ty vole, Sam mi furt píše, ať s ní jdu ven, sakra!*

Cameron: *Tak jdi…*

Ben: *Teď mám rozdělanou Esther.*

Nechal jsem si zprávu na displeji a několikrát si ji přečetl, přestože mě u Bena nepřekvapovalo už nic. Chodil se Sam a zároveň dělal do jiných.

Kdyby se se stejnou vervou věnoval škole, jednou bychom všichni makali u něj. *Bože, to znělo, jako by to řekla naše učitelka. Fuj!*

„Camerone, ještě dnes tě přijde doučovat moje… účetní.“ Přišel otec celý nadšený.

„Bezva!“ utrousil jsem a obrátil oči v sloup.

Cameron: *Tak mám po fitku, přijde mě doučovat nějaká rašple.*

Ben: *Tak to ti závidím… Já jdu někam s Esther.*

K tomu přihodil pár smajlíků, které dost názorně naznačovaly zásun, a já mu na oplátku poslal jeden vztyčený prostředníček. Některé rozhovory s Benem se daly vyřídit bez jediného slova, a přitom jste o nic nepřišli. Vlastně to byla naše nejvyspělejší forma komunikace.

Stihl jsem ještě rychlou sprchu, abych se před tou škatulí nemusel omlouvat i za to, že smrdím, a potom jsem si na stůl připravil sešity, učebnici, tabulky a kalkulačku, která byla poslední dobou mým nejvěrnějším přítelem. Šlo totiž do tuhého, a přestože jsem se doučování bránil jako čert kříži, nakonec jsem na něj kývl. Kdybych kvůli matice nedostal diplom, otec by mě nejspíš zatloukl do země i s tím krásným vysvědčením, kterým jsem ho celou střední tak úspěšně zásoboval. A když už jsem měl trpět, mohl jsem u toho alespoň sedět v čistém tričku.

Zrovna jsem přemýšlel, jestli má vůbec cenu učebnici otevírat, když mě od notebooku vyrušil zvuk příchozí zprávy na Instagramu. Očekával jsem další Benovu prasárnu, a tak mě docela překvapilo, když jsem zjistil, že mi píše jeho buchta.

Sam: *Nevíš, co je s Benem?*

Nechal jsem zprávu chvíli bez odpovědi, protože jsem přesně podobné situace neměl rád. Benův program jsem znal, Sam se ptala úplně normálně a já si měl z jedné lži vyrobit zábavu na celý večer.

Cameron: *Mluvil o fitku… chtěl jsem taky, ale musím bejt doma kvůli tý matice.*

Sam: *No jo vlastně. Sháníš doučko?*

Cameron: *Bohužel.*

Sam: *Pomohla bych ti s matikou, ale chci od tebe na oplátku laskavost.*

Nabídka dalšího doučování mě docela pobavila. Ještě před hodinou jsem nemohl sehnat nikoho, kdo by byl ochotný dobrovolně trávit čas s matematickým dementem, jako jsem já, a teď jsem si skoro mohl vybírat.

Sam sice byla Benova frajerka, což celou situaci trochu komplikovalo, ale já měl momentálně mnohem větší problém než řešit, co by na to řekl můj nejlepší kámoš. Pokud jsem chtěl vůbec dokončit střední, nemohl jsem si dovolit odmítat pomoc jen proto, že mi ji nabízí holka, kterou Ben zrovna klátí.

Cameron: *Co požaduješ?*

Sam: *Ben se to nedozví a zbytek ti povím až osobně.*

Cameron: *Oukej, tak zítra po škole?*

Sam: *Večer, dřív to nejde.*

Cameron: *Tak fajn, pošli mi svý číslo, ať jsme v kontaktu.*

Sam: *No dobrá, snad se dohodneme.*

Sakra, Benova holka mě bude tajně doučovat matiku. To nezní vůbec dobře. Jestli se to Ben dozví, urve mi koule a naloží si je do kompotu, aby mi je mohl při nejbližší příležitosti naservírovat k obědu. A vysvětlujte pak někomu, že jste jeho frajerku potřebovali jen kvůli rovnicím. Znal jsem Bena dost dobře na to, abych věděl, že by mi to nesežral ani s písemným potvrzením od ředitele školy.

„Came, je tu učitelka! Pojď dolů!“ ozval se z přízemí otec.

Do prdele, ještě tahle.

Otráveně jsem vstal a vydal se po schodech dolů, přičemž jsem si cestou připravoval nějakou rozumnou výmluvu, jak otci vysvětlit, že už jsem si na doučování někoho sehnal. Ideálně takovou, po které mě nepošle zpátky nahoru pro učebnici a nepřinutí mě absolvovat dvě hodiny matematického mučení. Jenže jak jsem znal svého otce, nejspíš by byl nadšený, že budu mít učitelky rovnou dvě. Jednu na počítání a druhou na kontrolu, jestli jsem při tom náhodou neusnul.

Držel jsem v ruce telefon a ukládal si číslo na Sam. Vešel jsem do pracovny, kde otec obskakoval dlouhovlasou brunetku, která stála u stolu. Zezadu jsem byl lehce vykolejený, a když se otočila, aby mě pozdravila, veškerá promyšlená řeč vyprchala.

Tak téhle rašpli bych se za svoje předchozí myšlenky klidně omluvil. A možná bych jí ještě poděkoval, že vůbec dorazila. Místo protivné staré účetní, kterou jsem si celou dobu představoval, totiž v pracovně stála zatraceně pěkná ženská s dlouhýma nohama, tmavými vlasy a úsměvem, při kterém se mi všechny připravené protesty rozpadly na součástky.

Mohlo jí být něco kolem třiceti, možná i míň, a já najednou vůbec nechápal, proč jsem se tomu doučování tak urputně bránil.

Matematika mi sice pořád připadala jako největší svinstvo, které kdy někdo vymyslel, ale v její společnosti bych byl ochotný přehodnotit svůj názor. Dokonce bych si možná dobrovolně přidal nějakou tu hodinu navíc.

Samozřejmě čistě kvůli vzdělání. Co jiného.

„Jsem Sandra, těší mě.“ Natáhla ke mně pravici a já nevěděl, jestli si mám držet ptáka v kalhotech nebo jí podat ruku.

Nakonec jsem jednu ruku nechal ležérně v kapse u džín a druhou jí podal. Měla teplou dlaň a pevný stisk, ke kterému jsem si ochotně domýšlel věci, jež se při seznamování s doučovatelkou nemají říkat nahlas. Naštěstí mě otec včas poslal ke stolu, takže jsem tu fantazii aspoň nemusel sdílet s ním.

„Nechám vás tady, abyste si upřesnili, co se bude doučovat,“ vypadlo z otce a odešel.

Nevěděl jsem, co říct, ale věděl jsem jistě, že z tohodle doučka budu mít maximálně tak mokrý sny a ne dobrý známky.

„Tak s čím potřebuješ pomoct?“

V hlavě jsem měl několik velmi ochotných odpovědí, které se s matematikou míjely o pár oborů, a jen zázrakem mi žádná neutekla z pusy.

„Matika. Od tý doby, co do ní přidali celou abecedu, tak ji nepobírám.“

„Je to, jako by sis místo písmen dal třeba hrušky, citrony…“

U těch hrušek jsem ještě trochu vnímal, ale pak se naklonila nad můj sešit, ukázala na řádek a já zapomněl i to, na které straně máme zadání. Přikývl jsem jí na něco o společném jmenovateli, přestože jsem společného nacházel jen to, že nás můj studijní výkon musel oba znepokojovat.

„To je v pohodě, ne? To chápeš.“

Neměl jsem páru, co přesně jsme právě řešili, ale kývl bych jí snad na cokoli. Naštěstí po mně chtěla jen další pokus o stejnou rovnici, a tak jsem se do ní pustil s přesvědčením, které obvykle předcházelo naprostému průšvihu.

„Rovnice jsou docela pochopitelný.“ Zazubila se.

„Pro tebe možná.“

Z celého doučka jsem si odnesl především poznatek, že Sandra má zatraceně pěkný nohy a já dokážu hodinu a půl čumět do učebnice, aniž bych z ní pochopil jedinou zasranou věc. Zato předstírat zájem mi šlo na jedničku. Občas jsem dokonce vážně přikývl, aby si chudák myslela, že její snaha nepadá úplně vniveč. Kdyby se rozdávaly známky za kecání a okouzlující úsměvy, diplom bych měl dávno v kapse. Sandra mi nakonec zadala tři příklady na doma, které jsem si poslušně zapsal a ještě podtrhl, aby viděla, jak zodpovědného studenta má před sebou. Dokonce jsem jí slíbil, že je do příště spočítám. S takovým přesvědčením, že bych si tu lež málem sežral i já. Ale co, do příště bylo času dost a kalkulačka se taky potřebovala občas předvést.

„Camerone?“

„Co?“ Otočil jsem se na otce.

„Chápeš to od ní?“

„Jasně, v poho,“ zalhal jsem a nemohl se dočkat středy, kdy měla zas přijít.

2

Cameron

„Čau, Sam.“

„Nazdar. Takže kde je Ben tentokrát? Zase ve fitku?“ vybalila na mě, sotva dosedla naproti.

Podle jejího výrazu mi bylo jasný, že moc dobře tuší, kde se její drahá polovička právě nachází. Jenže já byl Benův kámoš, a přestože se občas choval jako naprostej kokot, pořád jsem neměl v plánu dělat mu osobního práskače.

„Asi jo.“ Pokrčil jsem rameny a napil se. „Hele, radši mi řekni, co za to doučko vlastně chceš.“

„Bena.“

Málem mi zaskočilo.

„Toho už přece máš, ne? Nebo ti mám sehnat ještě jednoho?“

„Came, nedělej ze sebe debila. Víš, jak to myslím.“

Bohužel jsem to věděl až moc dobře. Chtěla, abych Benovi promluvil do duše, což byl úkol asi stejně nadějnej jako naučit sousedova krvelačnýho pitbulla aportovat. Ten hajzl mě při každým setkání málem sežral i s botama, takže jsem si nebyl jistej, kdo z těch dvou by mě poslal do prdele dřív.

„Nic ti ale neslibuju. Znáš Bena.“

„Chci mít alespoň jistotu, že mi dá šanci.“

Protočil jsem oči. *Jo, jasně. Ben a vážnej vztah. To určitě.*

„Co se tak přiblble tváříš?“

„Jen přemýšlím, jak se učí pes mluvit. Protože přesně něco takovýho po mně chceš.“

„To je fakt tak nemožný?“

„Hele, znám ho už nějakej pátek. Věř mi, že kdyby existovala olympiáda v balení holek, ten vůl by měl doma tolik medailí, že by mu spadla polička.“

Sam si povzdechla a opřela se lokty o stůl.

„Tak co mám teda udělat, aby mě neposlal k vodě?“

„Já nevím, zkusím to zjistit.“

„A co bych měla změnit podle tebe?“ zeptala se a poslední dvě slova zvlášť zdůraznila.

Zamračil jsem se. Nějak jsem nepobral, kam tím míří. Jestli chtěla poradit, jak se má oblíkat, aby se Benovi líbila ještě víc, byla na špatný adrese. Já byl rád, když jsem ráno našel dvě čistý ponožky.

„Jaký typy holek se mu vlastně líbí?“ pokračovala.

„Ty, co dejchaj.“

„Camerone!“

„No co? Ptala ses.“

Probodla mě pohledem, takže jsem radši zvedl ruce na znamení kapitulace.

„Dobře, dobře. Hele, podle mě jsi na něj moc dotěrná. Ben nesnáší holky, který mu visí na telefonu a přiběhnou pokaždý, když si pískne.“

„Jenže já mám zase pocit, že když ho odmítnu, půjde za jinou.“

„Možná jo. Ale to přece neznamená, že mu musíš držet pohotovost čtyřiadvacet hodin denně. Nejsi záchranka, sakra.“

„Ty mě teda umíš uklidnit,“ utrousila kysele.

„Chtěla jsi můj názor, ne? Kdybys chtěla slyšet, že je Ben úžasnej princ a jednou spolu budete mít tři děti a zlatýho retrívra, měla ses zeptat svojí babičky.“

„Nemůžeš být aspoň chvíli normální?“

„Můžu, ale stojí mě to strašné úsilí.“

Zakoulela očima, ale koutky jí přece jen trochu cukly.

„Prostě se před ním přestaň chovat, jako by ti dělal laskavost už tím, že s tebou jde ven. Trocha sebevědomí by ti neuškodila.“

„Děláš si srandu? To se mám ze dne na den změnit a začít se chovat jako nějaká namyšlená fiflena?“

„Ještě před chvílí ses kvůli němu chtěla měnit.“

„Ale já myslela něco jako víc se malovat, nosit podpatky a podobný věci.“

„Tak v tom se fakt nevyznám. Já si maximálně všimnu, jestli má holka sukni, nebo kalhoty.“

„Ale víš, co se klukům líbí.“

„To jo,“ přikývl jsem a nenápadně si ji prohlédl. „Bohužel jsem tě v ničem takovým ve škole ještě neviděl.“

„Nepleť si stripbar se školou.“

„Nemusíš tak chodit zrovna do školy.“

„A kam asi, když mě Ben nikam nebere?“

Na to jsem nějak neměl odpověď. Což byl docela vzácnej úkaz, protože většinou jsem měl keců dost i ve chvíli, kdy se mě nikdo na nic neptal.

„Tak ho někam vytáhni ty,“ navrhl jsem nakonec.

„Aby mi zase řekl, že nemá čas?“

„Tak běž s kámoškama. Ať taky jednou přemýšlí, kde seš a co děláš.“

„Ty si vážně myslíš, že by ho to zajímalo?“

Pokrčil jsem rameny.

„Hele, jestli ne, tak je to jeho problém. A tvůj taky, jestli se kvůli němu hodláš furt užírat.“

Sam se na mě podívala a pak sklopila oči ke svému sešitu.

„Víš, že občas dokážeš říct i něco chytrýho?“

„Jo, ale nikde to neroztrubuj. Mám nějakou pověst.“

Další půlhodinu jsme rozebírali její šatník, Benovy nálady a to, jestli by si měla pořídit nějaký nový hadry. Přísahám, že jsem za tu dobu slyšel slovo podpatky tolikrát, až jsem začal uvažovat, jestli by nebylo jednodušší jednu botu sebrat a praštit se s ní po hlavě.

Když jsme se konečně dostali k matematice, nedokázal jsem se rozhodnout, která část odpoledne byla větší utrpení.

Sam přede mě posunula sešit a začala mi vysvětlovat nějakej příklad se zlomkama. Já se snažil alespoň vypadat, že dávám pozor, ale zrovna mi zavibroval mobil.

Marty: *Jdeš večer na pivo?*

Cameron: *Kdo všechno jde?*

Marty: *Já, ty a Tim. Nebo máš rande?*

Zazubil jsem se a začal odepisovat, když mě Sam dloubla propiskou do ruky.

„Ehm… Came? Kolik je x?“

Mrknul jsem na příklad, ve kterým bylo víc písmen než čísel.

„Dvě pětiny,“ prohlásil jsem vítězoslavně.

„Ne, pět polovin!“ vyhrkla a chytila se za hlavu.

„No vidíš, tak jsem byl aspoň blízko.“

„Camerone, to je úplně něco jinýho!“

Sam si promnula čelo a zhluboka se nadechla. Vypadala, že právě přehodnocuje všechna životní rozhodnutí, která ji dovedla až ke mně.

„Já tě snad nikdy nic nenaučím.“

„Varoval jsem tě, že umím jiný věci.“

„Jo? A co třeba?“ zeptala se a začala netrpělivě bubnovat prsty o stůl.

Nasadil jsem naprosto vážnej výraz.

„Umím se oběma lokty dotknout pupíku.“

Sam se zamračila.

„Cože?“

„No normálně. Oběma lokty najednou. Ty to neumíš?“

„To je blbost.“

„Tak to zkus.“

Chvíli na mě podezřívavě koukala a já už myslel, že mi na tu kravinu neskočí. Pak se narovnala, odsunula se od stolu a skutečně se pokusila přitáhnout oba lokty k pupíku.

Musel jsem se kousnout do rtu, abych se nezačal řehtat hned.

Sam se snažila dát ruce co nejblíž k sobě, jenže jí v tom poněkud překáželo vlastní vybavení. Výstřih sice neměla nijak extra velký, ale jak se tam všelijak kroutila a mačkala si prsa mezi pažemi, naskytla se mi podívaná, kvůli který bych klidně obětoval i další hodinu matiky.

„Kruci, nejde to!“ rozčilovala se a zkusila to ještě jednou.

To už jsem nevydržel. Vyprskl jsem smíchy tak, až jsem se musel chytit okraje stolu.

„Ty jsi takovej debil!“ vyhrkla Sam, když jí konečně došlo, proč jsem ji k tomu přemluvil, a praštila mě sešitem přes rameno.

„A já vím proč.“

„Proč?“ nechápala.

„Protože umíš jiný věci.“

„Vážně bys tu matiku neměl podceňovat.“ Zvážněla.

„Jo, proto jsem tady.“

Sam se na mě podívala přes okraj sešitu a chvíli čekala, jestli ze mě náhodou nevypadne taky něco rozumnýho. Bohužel pro ni jsem měl zásobu pitomejch keců prakticky nevyčerpatelnou, zatímco s těma rozumnejma to bylo podstatně horší. Navíc jsem neměl v plánu zkoušet na ni nějaký balicí hlášky. Na to jsem měl Sandru, u který jsem si dokázal představit mnohem příjemnější využití času než počítání zlomků.

„Myslíš, že tohle všechno bude k něčemu?“ zeptala se Sam a mně bylo okamžitě jasný, že jsme zase u Bena.

„Nevím, nikdy jsem se s ním o tobě moc nebavil.“

„Zkusíš to zítra?“

„Hmm… jo, zkusím. Ale jestli mě pošle do prdele, tak si nestěžuj. Já jsem jen prostředník, ne nějakej zasranej vztahovej poradce.“

„Děkuju.“

„Nemáš zač. Hele, já už radši půjdu, než mi zadáš další příklady.“

Zaklapl jsem sešit, naházel věci do batohu a zvedl se. Sam vstala taky a naklonila se ke mně, aby mi dala pusu na tvář. Trochu mě tím

překvapila, ale neuhnul jsem. Zblízka jsem ucítil její parfém a sladkou vůni šamponu, takže jsem musel uznat, že Ben má zatraceně dobrý vkus. Jen škoda, že s ním neumí zacházet.

„Tak zítra.“ Usmála se.

Vyprovodila mě ke dveřím a já ještě na schodech vytáhl mobil, abych brnknul Martymu.

„Čus, kde jste?“

„Doraž, vole! Už tu sedíme. A je tu i Barbara.“

„Nech mě hádat. Sedí u baru s holkama a cucá koktejl.“

„Já vím, že bys radši, kdyby cucala tebe,“ rozřehtal se.

„Blbe!“

„Tak pohni prdelí, než ti ji někdo přebere.“

„Klidně si ji nech. Dneska mám vyšší cíle.“

„Ty vole, cože?“

„Pak ti to řeknu.“

Zavěsil jsem dřív, než ze sebe stihl vysypat dalších deset otázek, a vyrazil za klukama.

V baru už bylo docela narváno. Od parketu se ozývala muzika, kolem stolů se motali lidi se skleničkami a u výčepu se několik týpků překřikovalo tak hlasitě, že jsem ani nechtěl vědět, o co se hádají.

Marty s Timem zabrali stolek s dobrým výhledem na parket, což byla samozřejmě naprostá náhoda. Oba totiž chodili do baru zásadně kvůli kulturnímu vyžití.

„Uhni, princezno. Tohle není obývák.“

Marty měl nohy natažený na volný židli, takže jsem mu je shodil dolů a posadil se.

„Taky tě rád vidím, čuráku.“

Tim mi podal jídelní lístek, přestože oba moc dobře věděli, že si stejně objednám pivo a něco k zakousnutí, pokud mi zbydou prachy.

„Nazdar, cos dělal?“ zeptal se.

„Měl jsem doučko,“ odpověděl jsem a protočil oči.

„Trapný," zhodnotil Marty.

„Trapný by bylo nedokončit školu, ty génie. Navíc ti něco povím… ta moje učitelka je boží."

Významně jsem našpulil rty a několikrát pokýval hlavou, aby pochopili, že tentokrát nemluvím o matematických schopnostech.

Marty se okamžitě zazubil.

„Tý by tam slušel, co?"

„Ty jsi prase."

„A ty snad ne?"

„Já jsem vzděláníchtivej mladej muž. Nepleť si pojmy."

„Tak ji popiš," vložil se do toho Tim, kterej se najednou začal o moje studijní výsledky podezřele zajímat.

Pohodlně jsem se opřel a představil si Sandru, jak stojí v naší předsíni.

„Chytrá bruneta, přes třicet jí nebude, vysoká, postava akorát a ty kozy, kámo…"

„U tebe je chytrej každej, kdo umí matiku," vysmál se mi Tim.

„Ty drž hubu," ozval se Marty. „Napsals do testu, že Napoleona popravili na gilotině, tak tady nedělej Einsteina."

Vyprskl jsem smíchy a Tim po něm hodil zmuchlanej ubrousek.

„Aspoň jsem něco napsal, debile!"

„Jo, a učitelka to vypráví jak historku svým pravnoučatům."

„Hele, vy dva, můžeme se vrátit k mojí učitelce?" přerušil jsem je. „Mám pocit, že dostatečně nedoceňujete moje nový nadšení pro vzdělávání."

„Tak si učeš pěšinku a běž radši za Barbarou," poradil mi Tim a kývl směrem k baru.

Otočil jsem hlavu. Barbara tam skutečně seděla s kamarádkama, v ruce držela skleničku a něčemu se smála. Ještě před pár dny bych nejspíš přemýšlel, jak ji dostat od těch jejích slepic, ale dneska se mi nějak nechtělo.

„Teď je mi volná. Mám zálusk na Sandru."

„Počkej, ty to myslíš vážně?“ Marty se předklonil přes stůl.

„Ne, vole. Jen si doma trénuju násobilku a představuju si u toho její kozy.“

Mávnul jsem na servírku a objednal si pití. Kluci si mezitím přiťukli, jako by právě oslavovali moje první úspěšně vypočítaný x, a když přede mě přistálo pivo, Marty do něj praštil svou sklenicí tak silně, až mi málem vyšplíchlo do klína.

„No, kámo, to zní jako výzva!“

„Hlavně mi nerozflákej pití, debile.“

„Takže ji chceš sbalit?“

„Zatím bych byl rád, kdybych před ní nevypadal jako úplnej retard. Ale jo, kdyby se rozhodla věnovat mi nějakou tu soukromou hodinu navíc, určitě bych neprotestoval.“

„Vždyť už tě doučuje soukromě,“ namítl Tim.

„Ty fakt musíš všechno posrat, co?“

Zbytek večera ze mě tahali informace o Sandře, jako bych s ní minimálně tři měsíce chodil. Jenže já o ní věděl akorát to, jak se jmenuje, že umí matiku a že má svatou trpělivost, protože mě po první hodině ještě neposlala do hajzlu.

Klukům to samozřejmě nestačilo. Zajímalo je, jestli má chlapa, kde bydlí, jak se oblíká a jestli se při vysvětlování naklání přes stůl. Na poslední otázku jsem jim radši neodpovídal, protože bych se toho už do smrti nezbavil.

Mezi těmi žvásty mě navíc ukecali, abych s nima druhej den vyrazil do *Oázy*, diskotéky v centru. Zrovna dvakrát se mi nechtělo, ale Marty tvrdil, že tam budou nějaký nový holky, a Tim sliboval, že tentokrát nebude dělat ostudu. Tomu druhýmu jsem věřil asi tolik jako vlastnímu předsevzetí, že si zítra dobrovolně otevřu učebnici matiky.

Do Oázy se smělo od osmnácti. To ovšem znamenalo jenom colu a další nealko. Na piva jsme s klukama vytahovali falešný doklady, který Marty sehnal přes známýho. V Oáze i v našem večerním

pajzlu zatím procházely. Tátovi jsem se touhle svojí vzdělávací investicí nechlubil.

Nakonec jsem kývl. Potřeboval jsem trochu vypnout, dát si pár piv a na chvíli zapomenout, že mi hrozí další rok na střední.

A jestli jsem se měl kvůli něčemu zmatlat, rozhodně to neměly být zasraný rovnice.

3

Sam

Položila jsem mobil na zavřenou učebnici a počkala, jestli se rozsvítí. Ben měl zprávu přečtenou už dvacet minut, ale odpověď stále nikde. Mezitím zvládl přidat fotku z posilovny a připsat k ní něco o disciplíně. Měla jsem chuť mu ji okomentovat, ale nakonec jsem se zasekla i na obyčejným srdíčku. Několikrát jsem ho smazala a znovu napsala, až jsem to nakonec vzdala a neposlala vůbec nic.

Člověk se v osmnácti může naučit derivovat funkce a pořád nevědět, jak se má zeptat svého kluka, jestli s ním ještě počítá.

„Sam, jestli se na ten mobil podíváš ještě jednou, tak ti ho zabavím!“ ozvala se Vanda z mojí postele a vzápětí mě trefila polštářem do zad.

Ohlédla jsem se na ni a zamračila se, ale ona se jen nevinně usmála a sáhla po další sušence. Na posteli měla rozložené učebnice, sešity, dva otevřené balíčky sladkostí a taky několik párů mých ponožek, které si během posledního měsíce postupně přivlastnila. Původně jsme se měly učit na písemku, jenže zatím to vypadalo, že Vanda přišla hlavně vyjíst naše zásoby a rozšířit si šatník. Kaštanově hnědý vlasy měla svázané do vysokého culíku, ze kterého jí kolem obličeje unikaly kratší pramínky. S hnědýma očima, výrazným obočím a pár pihami na nose vypadala nevinně jen do chvíle, než se rozhodla něco okomentovat.

„Jen se dívám, jestli mi Ben neodepsal,“ bránila jsem se a položila telefon displejem dolů na stůl.

„To vidím. Už i ta ryba v akvárku má z tvýho vyzvánění nervy.“

„Nemám žádný akvárko.“

„No právě. Možná by sis ho měla pořídit. S rybičkama je to jednodušší. Nakrmíš je, ony na tebe koukají a nikdo tě nenechá tři hodiny čekat na jednu pitomou zprávu.“

„Rybičky mi asi těžko napíšou, že mě mají rády.“

„Ben ti to taky nepíše, ne?“

Hodila jsem po ní druhý polštář, který se válel na židli, ale Vanda ho bez problémů chytila a spokojeně si ho nacpala za záda.

„Děkuju, tenhle mi tu chyběl.“

Musela jsem se zasmát. S Vandou bylo prakticky nemožné se pořádně pohádat, protože měla na všechno odpověď a většinou ještě takovou, při které jsem se nedokázala tvářit vážně.

Přitáhla jsem si židli ke stolu a konečně otevřela sešit. Vedle učebnice matematiky ležely příklady, které jsme odpoledne počítali s Cameronem. Tedy já počítala, zatímco Cameron se mě pokoušel přesvědčit, že má spoustu jiných předností a matematika mezi ně bohužel nepatří.

Musela jsem mu nechat, že byl alespoň upřímný.

Znovu jsem si prohlédla jeho poslední výpočet a zakroužkovala chybu. Vůbec jsem nechápala, jak se mu podařilo dostat z tak jednoduché rovnice něco, co připomínalo spíš náhodně vylosovaná čísla do loterie. Přitom když jsem mu všechno vysvětlovala, tvářil se, že tomu rozumí. Dokonce přikyvoval. Jenže Cameron dokázal vypadat přesvědčivě, i když evidentně neměl ponětí, o čem je řeč.

Zkusila jsem si vedle příkladu poznamenat jiný postup. S obyčejným přesouváním členů rovnice jsme moc neuspěli, ale když jsem místo písmen začala používat peníze, konečně trochu ožil. Bohužel z toho během pěti minut udělal debatu o tom, jestli by si mohl půjčit na nové oblečení a splácet mi to po škole.

Občas jsem měla pocit, že mě doučuje spíš on. Jen ne v matematice.

„Tak co, už mu to jde?“ zeptala se Vanda, která mě nějakou dobu pozorovala.

„Když se soustředí, tak docela jo.“

„Takže mu to nejde.“

„Vando!“

„Co? Já se jen ptám.“

„On není hloupej. Jen se mu nechce.“

„Aha. Takže úplně ideální student.“

Povzdechla jsem si a odložila propisku.

„Víš, co je nejhorší? Že on ty věci občas opravdu pochopí. Jenže pak otevře pusu, řekne nějakou blbost a já zapomenu, co jsem mu vlastně chtěla vysvětlit.“

„Takže je aspoň vtipnej.“

„To jo,“ připustila jsem s úsměvem. „Někdy až moc.“

Vanda se zvedla z postele, přišla ke mně a posadila se na okraj stolu. Přitom si všimla telefonu, který jsem měla položený vedle sešitu.

„Tak ukaž, jestli se ten tvůj princ už konečně ozval.“

Než jsem stačila něco namítnout, vzala mobil do ruky a podívala se na naše poslední zprávy.

Nechala jsem ji. Stejně tam nebylo nic, co by už nevěděla.

S Benem jsme spolu chodili dva měsíce a já si ještě furt připadala trochu hloupě, když jsem někomu říkala, že je to můj kluk. Ne proto, že bych se za něj styděla. Právě naopak. Jen jsem si někdy nebyla jistá, jestli to tak bere i on.

Na začátku se ke mně totiž choval úplně jinak. Poprvé jsme se pořádně dali do řeči u školního automatu na kávu, který mi spolkl peníze a odmítal vydat kelímek. Snažila jsem se ho dostat ven plastovým pravítkem a nejspíš jsem u toho vypadala jako naprostý blázen, protože Ben se zastavil a začal se smát.

Nejdřív jsem si myslela, že si ze mě dělá legraci, ale pak si ke mně klekl a pokusil se kelímek zachránit taky. Nakonec jsme tam strávili skoro deset minut, než se nám podařilo získat jednu mizernou kávu. A když jsme se konečně zvedli, Ben mi ji slavnostně předal, jako bychom právě vyhráli nějakou důležitou soutěž.

Pamatuju si, že jsem se tehdy smála tak moc, až mě bolelo břicho.

Ještě ten den mě pozval do bistra. Povídali jsme si skoro dvě hodiny a mně připadalo neuvěřitelné, že se o mě zajímá zrovna on. Ben byl hezký, oblíbený a holky se kolem něj točily prakticky pořád. Já jsem oproti tomu byla obyčejná holka, která si občas zapomněla učesat vlasy a před důležitou písemkou měla chuť se rozbrečet.

Jenže on se mnou chtěl být.

Pamatoval si dokonce, že nemám ráda olivy, a když jsme šli na druhé rande, doprovodil mě až domů, přestože kvůli tomu nestihl autobus. Stáli jsme pak před brankou a on mě poprvé políbil. Bylo to trochu nešikovné, protože jsem se začala usmívat dřív, než se naše rty vůbec dotkly, ale mně to připadalo krásné.

Možná právě proto jsem si teď tak těžko připouštěla, že se něco změnilo.

Poslední dobou měl Ben furt nějaké povinnosti. Trénink, fitko, kamarády nebo byl prostě unavený. Já samozřejmě chápala, že nemůžeme být spolu každý den, ale někdy bych byla ráda, kdyby si na mě vzpomněl i bez toho, abych mu musela napsat první.

„Sam?“ vytrhla mě Vanda ze vzpomínek.

„Hmm?“

„Víš, že mu nemusíš vždycky psát jako první?“

„Já vím.“

„Tak proč to děláš?“

Pokrčila jsem rameny a začala si pohrávat s propiskou.

„Protože ho mám ráda.“

Vanda si povzdechla, ale tentokrát si odpustila některou ze svých obvyklých poznámek.

„To já přece vím.“

Podala mi telefon zpátky a já se ještě jednou podívala na displej. Poslední zpráva byla pořád ode mě.

„Třeba má vážně hodně práce,“ zamumlala jsem.

„Třeba jo," připustila Vanda a seskočila ze stolu. „Ale taky by mu neupadly prsty, kdyby ti napsal, že na tebe myslí."

Na to jsem nedokázala nic říct, protože jsem si vlastně přála úplně to samé.

Vanda se vrátila na postel a natáhla se pro další sušenku. O Benovi neměla zrovna nejlepší mínění, a to už od chvíle, kdy ji při našem prvním setkání nazval mojí osobní sekretářkou. Ona mu tehdy s úsměvem odpověděla, že pokud chce, může mu rovnou domluvit schůzku s někým, kdo ho naučí slušnému chování.

Od té doby se zrovna nemuseli.

Přesto mi ho nikdy vyloženě nezakazovala ani mě nenutila, abych se s ním rozešla. Jen mi občas připomněla věci, které jsem sama radši přehlížela.

„Tak co, budeme se konečně učit?" zeptala se a otevřela učebnici.

„Ty chceš dobrovolně počítat?"

„Ne, ale jestli ještě jednou uslyším jméno Ben, tak si půjdu radši nechat vytrhnout osmičky."

Rozesmála jsem se a sáhla po svém sešitu.

„Dobře. Ale nejdřív mi vrať ty ponožky."

Vanda se podívala na svoje nohy, na kterých měla moje oblíbené růžové ponožky se srdíčky.

„Jaký ponožky?" zeptala se naprosto nevinně.

A já pochopila, že některé vztahy jsou opravdu mnohem jednodušší než jiné. Jen se u nich člověk musí smířit s tím, že už nikdy neuvidí svoje oblečení.

„Nechtěla bys se mnou zítra do kina? Máma mi dala lístky," navrhla.

„Myslela jsem, že Ben možná…"

„Já vím. Ben možná." Obrátila oči v sloup. „Tak mu řekneš, že už něco máš."

Podívala jsem se na čerstvě podtržený příklad a najednou mi připadalo otravné, že mám dvěma klukům pomáhat s různými problémy a ani jeden se mě ještě nezeptal, co potřebuju já. U Camerona to byla alespoň předem domluvená výměna. Řekla jsem mu, že mi má pomoct s Benem, a on místo okamžitého nadšení pokrčil nos, jako bych mu zadala další úkol.

Camerona jsem ze školy znala hlavně jako kluka, kterého bylo všude plno. Pořád měl nějaké připomínky, dokázal rozesmát půlku třídy, i když se učitel snažil vysvětlovat něco důležitého, a když se sešel s Benem a ostatními v bistru, radši jsem občas ani nechtěla vědět, čemu se tak řehtají. Většinou to totiž byly věci, při kterých jsem se červenala, i když se mě vůbec netýkaly.

Do Raleigh jsme se přistěhovali před dvěma lety a od té doby jsme s Vandou i se všemi čtyřmi kluky patřili do stejného ročníku a stejné ranní poradní skupiny. Celý den jsme ovšem netrávili v jedné třídě: na jednotlivé předměty jsme se přesouvali podle rozvrhu a společně jsme měli třeba angličtinu a matematiku. Ben pro mě tedy nebyl nový objev, jen jsem si dlouho netroufla oslovit ho jinak než kvůli škole.

Já jsem si do poloviny ledna podala přihlášku na NC State, přímo tady v Raleigh. Eseje jsem přepisovala snad desetkrát a škola k nim posílala výpis známek. Výsledek jsem pak až do konce března vyhlížela v přihlašovacím portálu tak často, že si ze mě Vanda dělala legraci. Vzali mě, jen jsem teď musela dotáhnout poslední ročník a do prvního května potvrdit nástup.

Jenže odpoledne mě docela překvapil. Když mě nachytal na tom svém hloupém vtípku s lokty, smál se tak, až jsem měla chuť ho praštit sešitem ještě jednou. Nejdřív jsem se cítila trochu trapně, protože mi až po chvíli došlo, proč mě k tomu vlastně přemluvil. Nakonec jsem se začala smát taky a on už si mě dál nedobíral. Dokonce se potom nechal přesvědčit, abychom se vrátili k příkladům, a když jsem ho upozornila, že s mobilem v ruce toho moc nevypočítá,

opravdu ho odložil. Sice u toho vypadal, jako bych po něm chtěla odevzdat vlastní ledvinu, ale poslechl.

Možná nebyl takový pitomec, za jakého se občas snažil vydávat. Jen měl zvláštní potřebu udělat si legraci úplně ze všeho, včetně sebe samotného. A musela jsem uznat, že s ním bylo docela fajn. I když jsem po hodině doučování měla pocit, že bych si zasloužila minimálně medaili za trpělivost.

„Tak kino?“

Vanda mi zamávala dvěma lístky přímo před nosem a já se konečně přestala tvářit, že nad její nabídkou musím přemýšlet minimálně týden. Jeden jsem jí vzala z ruky a prohlédla si ho.

„Tak dobře, půjdu s tebou.“

„Sláva! Už jsem myslela, že tě budu muset unést.“

„Ale mám jednu podmínku.“

„Jestli chceš zase čekat, jestli se náhodou ozve Ben, tak tě rovnou upozorňuju, že ti ten telefon hodím do záchodu.“

„To jsem vůbec nechtěla říct!“ ohradila jsem se, přestože mě přesně tohle před chvílí napadlo.

Co kdyby měl Ben zítra konečně čas? Co kdyby mě chtěl někam pozvat a já zrovna nebyla doma? Jenže pak jsem si uvědomila, že jsem kvůli podobným *co kdyby* už několikrát odmítla Vandu, a nakonec stejně proseděla večer v pokoji s mobilem v ruce.

„Chci jen sedět někde, odkud neuvidím nikoho, kdo bude celou dobu koukat do telefonu,“ vysvětlila jsem jí.

„To se dá zařídit. A za menší příplatek ti vypnu i ten tvůj.“

„Ty jsi hrozná.“

Zasmála jsem se a pomohla jí uklidit učebnice, které jsme během odpoledne zvládly rozložit snad po celém pokoji. Vanda si naházela věci do batohu, přibalila zbytek sušenek a úplně samozřejmě si přivlastnila i ponožky, které jsem jí už několikrát připomínala.

„Ty mi je vážně nevrátíš?“ zeptala jsem se pobaveně.

„Vrátím. Až si koupíš hezčí.“

„Vando!“

„Co? Aspoň máš důvod jít nakupovat.“

Vyprovodila jsem ji na chodbu, kde se ještě zastavila u nástěnky s fotkami. Prstem šťouchla do jedné, na které jsem byla s Benem, a významně se na mě podívala.

„A ty si zítra koukej užít večer. I bez tohohle krasavce.“

„Vždyť jo,“ ujistila jsem ji.

Jenže jakmile odešla, stejně jsem se na tu fotku zadívala.

Vznikla po našem prvním společném večeru. Ben mě na ní objímal kolem ramen, já se k němu tiskla a oba jsme se smáli. Vypadali jsme tak šťastně, že jsem si ji hned druhý den vytiskla a připnula nad stůl. Občas jsem se na ni dívala, když mi bylo smutno nebo jsem nechápala, proč se Ben poslední dobou chová tak zvláštně.

Připomínala mi totiž, jak krásné to mezi námi na začátku bylo. A já pořád věřila, že takové to zase může být, jen musím mít trochu trpělivosti.

Vrátila jsem se do pokoje a zrovna se chystala převléknout do pyžama, když mi na stole zavibroval telefon.

Srdce mi okamžitě poskočilo.

Ben!

Popadla jsem mobil tak rychle, až jsem málem shodila hrnek s čajem. Jenže na displeji nesvítilo jeho jméno.

Psal Cameron. Poněkud zklamaně jsem si povzdechla, ale když jsem zprávu otevřela, musela jsem se pousmát.

Cameron: *Hele, paní učitelko, mám správně vypočítaný to zadání na příští hodinu? Nerad bych se učil nějakou kravinu.*

Pod zprávou byla přiložená fotka učebnice. Tedy alespoň jsem předpokládala, že jde o učebnici, protože na snímku byla vidět hlavně jeho ruka, kus stolu a asi polovina příkladu.

Sam: *Came, zkus to vyfotit ještě jednou. Chybí ti tam půlka výsledku.*

Odpověď přišla skoro okamžitě.

Cameron: *To je schválně. Myslel jsem, že mi tu druhou půlku dopočítáš.*

Zasmála jsem se a zavrtěla hlavou.

Sam: *Pošli normální fotku, prosím.*

Cameron: *Rozkaz, paní učitelko. Ale jestli díky tomu dodělám školu, svoje první dítě pojmenuju po tobě. I kdyby to byl kluk.*

Tentokrát jsem se rozesmála nahlas. Cameron byl vážně případ. Dokázal si udělat legraci snad úplně ze všeho, a přestože jsem ho měla doučovat já, občas jsem si připadala jako ta, která vůbec netuší, co s ním.

„Sam? Co je tam tak vtipnýho?“ ozval se z chodby táta.

„Ale nic!“ zavolala jsem a snažila se přestat smát.

„Zase něco provedla Vanda?“

„Jo, něco takovýho.“

Nechala jsem ho při tom. Vysvětlovat mu, že se směju zprávám od Benova nejlepšího kamaráda, se mi zrovna nechtělo. Ne že by na tom bylo něco špatného. Cameron mi přece psal jen kvůli matematice.

Znovu jsem se podívala na displej, kde už čekala další, tentokrát konečně použitelná fotka.

Cameron: *Tak co? Teď už to zvládneš přečíst, nebo ti mám tu učebnici rovnou přinést pod okno?*

Usmála jsem se a začala mu odepisovat.

Bylo vlastně docela příjemné dostat zprávu, u které jsem nemusela deset minut přemýšlet, jestli jsem něco neřekla špatně, proč mi dotyčný odpovídá tak stručně nebo jestli ho náhodou neotravuju.

A ještě příjemnější bylo, že jsem se u ní konečně zase smála.

4

Cameron

Ráno jsem se chystal vstát, ale přede mnou se objevily Himálaje, tak jsem musel počkat, až roztajou. Slečna Sandra mě nenechala ani ve snu a začínal jsem bejt nadrženej jak stepní koza.

Prohrábl jsem si vlasy před zrcadlem, stáhl triko přes ramena a spokojeně si prohlédl výsledek. No co vám budu povídat, dneska mi to fakt seklo. Ještě jsem trochu pootočil hlavu, zkontroloval účes z profilu a uznale pokýval. Kdybych byl holka, nejspíš bych se do sebe okamžitě zamiloval. Jenže vzhledem k tomu, že jsem měl takovou smůlu a byl sám sebou, musel jsem se spokojit s tím, že mi to snad ocení nějaká jiná. Od kluků jsem pochvalu čekat nemohl. Ti by mi radši řekli, že vypadám jako debil, i kdybych právě vyhrál soutěž o nejhezčího chlapa na planetě.

„Seš kaňour, joo!“ Zatnul jsem ruce jako na přehlídce kulturistů.

Oblíknul jsem si triko o velikost menší, abych vypadal nařachanej, přidal džínový kraťasy se značkovýma botama a šel se předvést světu. Na takhle důkladnou přípravu zatím nic nenamítal ani můj vlastní odraz. S batohem na jednom rameni jsem vybíhal z baráku, zatímco mě brácha dobíhal s jazykem na vestě.

„Stůj, mentále!“ ozvalo se za mnou, sotva jsem vyšel z domu.

Ani jsem se nemusel otáčet, abych poznal, komu ten příjemnej hlásek patří. Můj drahej bratříček Carter měl totiž zvláštní talent oslovovat lidi tak, že by mu člověk nejradši jednu natáhl ještě před snídaní.

„Co chceš, cucáku?“ Otočil jsem se na něj. „Zapomněl sis sváču, nebo potřebuješ zavázat tkaničky?“

„Ha ha, vole. Strašně vtipný.“

Došel ke mně a já mu cvrnknul prstem do nosu, za což mě okamžitě praštil do ramene.

„Tak co Sandra?“ zazubil se. „Dobrý kozy, co?“

Zastavil jsem se a chvíli na něj nevěřícně zíral. Ten malej hajzl měl o mým soukromým životě větší přehled než vlastní matka o slevách v supermarketu.

„Tobě se zase splašily hormony, co?“

„Takže jo!“ vyhrkl vítězoslavně.

„Takže drž hubu.“

„Ty vole, proč jsi furt tak protivnej? Vždyť se normálně ptám.“

„Jasně. A já jsem papež.“

„Tak to bys měl přestat čumět ženským na kozy.“

„A ty bys měl přestat čumět na mě a najít si vlastní život.“

Carter se rozřehtal a přidal do kroku, aby se dostal přede mě.

„Stejně na ni nemáš. Taková ženská si s tebou maximálně vytře prdel.“

„Ty jsi dneska nějakej chytrej. To ses praštil do hlavy, nebo ti konečně začala puberta?“

„Aspoň nejsem takovej namachrovanej debil jako ty.“

„To máš pravdu. Na to ti ještě chybí pár centimetrů.“

„Kreténe!“

„Cartere?“ zavolal jsem za ním, když už byl několik kroků přede mnou.

Otráveně se otočil.

„Co zas?“

Vytáhl jsem ruku z kapsy, ukázal mu prostředníček a věnoval mu svůj nejhezčí úsměv.

„Mám tě rád, bráško.“

„Jdi do prdele!“

„Taky tě miluju!“

A tím jsme si popřáli hezký ráno. U nás doma se totiž bratrská láska projevovala trochu jinak než v těch dojemnejch filmech, kde se sourozenci objímají a slibují si, že při sobě budou navždycky stát.

My si maximálně slibovali, že si jednou rozbijeme hubu, a zatím jsme to oba poctivě dodržovali.

Na další křižovatce jsme se rozdělili a já zamířil do bistra, kde jsme se s klukama scházeli skoro každý ráno před vyučováním.

Ben, Marty a Tim už seděli u našeho obvyklýho stolu. Ben měl před sebou kafe, Marty něco žvýkal a Tim vypadal, že ještě pořád spí, přestože měl otevřený oči.

„Nazdar, hovada," pozdravil jsem je a hodil batoh na volnou židli.

„Čus," zabručel Tim.

„Ty vole, ty vypadáš," zhodnotil mě Marty.

„Díky, taky jsem rád, že mě vidíš. Až budeš hezkej jako já, pochopíš, kolik práce to dá."

„Tak to mám ještě čas." Uchechtl se.

Zrovna jsem se chystal objednat si něco k jídlu, když jsem koutkem oka zahlídl Cindy. Benovu bývalku. Stála kousek od nás a líbala se s nějakým týpkem, kterýho jsem v životě neviděl. A podle toho, jak se na sebe lepili, spolu rozhodně neřešili domácí úkoly.

„Hele, Bene, čum," šťouchl jsem do něj. „Cindy si našla novýho nabíječe."

Ben zvedl hlavu a podíval se naznačeným směrem. Chvíli je pozoroval, potom položil hrnek na stůl a pobaveně se ušklíbl.

„No jo, Cindy."

„Co je?" zajímal se Tim a taky se otočil.

Ben se pohodlně opřel a s naprosto vážnou tváří prohlásil:

„Ale nic. Jen když ji takhle vidím, vzpomněl jsem si, jak jsem jí stříkal do huby."

Tim se málem udusil pitím. Marty zakroutil hlavou a já vyprskl smíchy tak hlasitě, až se po nás otočila holka od vedlejšího stolu.

„Ty jsi fakt nechutný hovado!" dostal ze sebe Tim, když konečně přestal kašlat.

„Co je?" Pokrčil Ben rameny. „Ptal ses."

„Jo, ale nikdo nechtěl slyšet tvoje prasárny hned po ránu," namítl Marty.

„Tak se příště neptej."

Musel jsem se smát, protože Ben dokázal podobný věci vypálit s takovým klidem, jako by nám právě oznamoval, že si dal k snídani toast se šunkou. Jenže pak jsem si všiml, že Cindy stojí pořád jen pár metrů od nás, a pod stolem jsem ho kopl do boty.

„Hele, vole, trochu potichu. Ještě tě uslyší."

Ben se na mě podíval a zazubil se.

„A co? Vždyť ví, že nekecám."

„Ty jsi fakt vůl." Zavrtěl jsem hlavou.

„Hlavně že ty jsi svatej." Uchechtl se Marty.

„Samozřejmě. Já jsem slušně vychovanej."

„Jo, to jsme si všimli," odfrkl si Tim.

Zbytek rána jsme prokecali jako obvykle a pak se neochotně přesunuli do školy. Pátek se táhl tak příšerně, že jsem během poslední hodiny snad třikrát kontroloval čas. Učitelka něco vysvětlovala u tabule, zatímco já už v duchu řešil, co si večer vezmu na sebe a kolik piv zvládnu vypít, než Marty začne dělat ostudu.

Když konečně zazvonilo, měl jsem chuť tomu zvonku zatleskat.

Doma jsem hodil batoh do pokoje, převlíkl se a zamířil do kuchyně, kde seděl fotr nad nějakýma papírama.

„Čau, tati. Večer tady nebudu."

Ani nezvedl hlavu.

„Kam jdeš?"

„Klátit jednu buchtu," odpověděl jsem s úsměvem.

Táta pomalu odložil propisku a podíval se na mě přes brýle.

„Nech si ty blbý kecy, Camerone. Máš se učit."

„Ježíši, to byl vtip."

„Tak si ho schovej na dobu, až budeš mít lepší známky."

„No jo, ale já se přece nemusím učit celej den. Večer jdu jen na chvíli ven."

„Na chvíli?“ zopakoval podezřívavě. „To znamená do kolika?“

„No… třeba do tří.“

Táta se na mě zadíval, jako bych mu právě oznámil, že si hodlám pořídit vlastní striptýzovej klub.

„Do půlnoci,“ rozhodl otec a předstíral, že moje *tři ráno* vůbec neslyšel.

„Copak jsem, krucinál, Popelka? Vždyť je pátek!“

„A v pondělí je zase škola.“

„Ty vole, to je teda překvapení,“ zamumlal jsem a zakoulel očima.

„Cos říkal?“

„Že máš samozřejmě pravdu.“

„Camerone!“

„No dobře, tak poslouchej. Když půjdu ven ve čtyři odpoledne, vrátím se dřív. Když půjdu v osm, vrátím se později. Ale do tý doby se přece můžu učit. To je normální matematika, ne?“

Táta si sundal brýle a položil je na stůl.

„Tak díky za informaci. Můžu ti na dnešek třeba taky zablokovat kartu.“

Zůstal jsem stát s otevřenou pusou.

„Cože?“

„Když máš tolik času na courání, můžeš si taky najít brigádu.“

„Tati, já ti tady předkládám naprosto logickej argument a ty mě chceš finančně zruinovat?“

„Já tě nechci zruinovat. Já chci, abys dokončil střední.“

„Vždyť na tom pracuju!“

„Tak mi ukaž jak.“

To se mi přestávalo líbit.

Opřel jsem se o futra a začal horečně přemýšlet, jak z týhle debaty vybruslit, aniž bych přišel o večerní kalbu, kreditku nebo v nejhorším případě o obojí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Soukromé doučování**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.